

Sveže umita, le levo oko je imela nekoliko podpluto, je odšla Pavla po stopnicah navzdol. Ponosno, kakor bi bila oblečena v najbolj drago svilo, ne pa v ponošeno delavno obleko kaznjenke, je stopila na prag ute. Na Olgo se niti ozrla ni. Moža je pa pogledala naravnost v oči. Filip je sprva mislil, da vidi privid. Prebledel je. V istem trenutku se je pa že zavedel, da stoji pred njim prava njegova žena, po pravici do dna duše užaljena. Pavla je kakor ukazala: »Filip! Najprej povrni, kar si s ponarejenimi podpisi ukradel. Si dolžan pred Bogom in ljudmi. Potem pa, zavoljo mene, če tudi klobuk zapraviš z ničvrednimi ženskami. Glavo in srce si že.«

Pavla ni čakala odgovora. Skoraj stekla je k vozu. »Prosim, gospa!« ji je ponudil Tine roko in ji pomagal sestiti na golo desko.

Potočnik je zamahnil z bičem, pa se konja ni niti dotaknil. Z jezikom je pa strupeno vžgal doktorja Andrejčiča in njegovo spremljevalko: »Steci, Lisko! Da naju čimprej odpelješ na čist zrak. Iz naše ute danes grdo smrdi.«

Ropotaje je lestveni voz zdrdral na cesto.

Za Pavlino omedlevico sestra prednica ni zvedela. So tudi kaznjenke molčale. Ustrahovala jih je Johana Zemljak, ki je bila mimogrede ujela nekaj besedi iz govora med gospodinjo in sestro Ksaverijo. In Pavla je smela še tri dni hoditi k Potočniku plet — plevelno strnišče. Delati ji ni bilo treba skoraj nič. Je teta Johana vse postorila namesto nje.

Potočnica pa je svoje plevice gostila kakor na svatbi. Kmalu so se tudi spreumele, da zavoljo Pavle. Nobena več ji ni rekla žale besede. Od takrat naprej so jo tudi doma pred jeziki drugih branile. Med seboj pa so jo nazivale samo še — naša Pavla.

(Dalje.)

Josef Barkman | Srne

Mrak je že na gozde pal,
srne pri studencu stojijo
in jaz strmim.

Smreke zdaj z nebesnim svodom govorijo —
zakaj ne pojem in molčim?
Zdaj ne morem, srne s studenca pijó.

Iz češčine Dušan Ludvik
(Iz zbirke Pesmi kmetov)